

for sig selv i en Krog sad en ung, bleg Mand, der ligeledes samlede mange Øjne om sin mefistofeliske Skikkelse. Det var Digteren Povl Berger, en af den store Enevoldsens mange Elever og almindelig betragtet som literær Arvtager efter denne Sprogets Forfiner, der nylig var død under Udarbejdelsen af en Eftersætning. Per hørte nogle Damer ved Nabobordet tale interesseret om ham og hans Digte. Selv huskede han ham nu ogsaa fra Fritjofs store Bakkanal i „Gryden“. Det var ham, der var sprunget op paa en Stol for at udbringe Dr. Nathans Skaal og tilsidst i fjollet Vildskab havde knust Glasset mellem sine Fingre.

Og med eet faldt der en dyb Mistrøstighed over Per, mens han saae ud over denne Staahej. Han kunde ikke lade være med at tænke paa, at hvor meget det saa end lykkedes ham at udmærke sig paa sit Omraade, vilde han dog aldrig kunne gøre sig Haab om at opnaa den Berømmelse som saadan en Smule Versemager, hvis Navn øjeblikkelig kom paa alles Læber. Naar hans Ideer nu blev offentliggjorte, vilde hans Navn næppe trænge udenfor Teknikernes snevre Kres. Mens Aviserne ofrede Spalter paa at anmelde den første den bedste Kærlighedsnovelle, vilde de rimeligvis bare omtale hans Værk i en lille Petit-Notits. Ja, dersom han havde skrevet et Digt om Havet eller malet et Vandløb i Stedet for at udkaste Kanalprojekter — —

Idet han rejste sig for at gaa, kunde han ikke lade være med at vende sig mod Fritjof og sige:

„Jeg synes forresten ikke, de Herrer Skønaander har noget at beklage sig over hertillands. De ser selv, hvilken Ravage en stakkels Teaterpjes kan afstedkomme. I otte Dage vil hele Byen snakke om denne store Begivenhed.“